

RYTÍŘKA ŠŇUFAJDA

„Ruperte, koukej, kdo přišel. Šňufáčková!“

Labela nesnášela, když jí říkali příjmením. I bez něho to neměla jednoduché. Byla jediné elfí dítě v celé vesnici a její hlavu zdobily veliké uši – a to i na elfku. Kdyby aspoň měla pořádné elfí příjmení! Třeba jako její sestřenice Gilthoniel. Nebo teta, ta se po svatbě jmenovala Tinael Elthar.

Jenom její máma si musela vzít Šňufáčka!

„Ahoj Labelo,“ zamával na ni Rupert, „chceš si s námi hrát?“

Tihle dva bratři... jako den a noc. Zatímco Krytol byl ošklivý, připrclý, zlounský skřet, který si Labelu věčně dobíral, Rupert byl... no dobře, v zásadě také připrclý skřet, ale aspoň hodný a přátelský. A na skřeta i docela pohledný.

„Na co si hrajete?“ zeptala se Labela, zatímco ignorovala Krytolovy nesouhlasné grimasy směrem k bratrovi.

„Na šrotoroboty,“ oznámil hezčí z obou sourozenců.

„Jo, já jsem velký megašrot a žeru malý ušatý elfky!“ zahlaholil ten ošklivější.

„To zní dobře,“ usmála se na něj jedovatě malá ušatá elfka, „tak já budu naftový rytíř, co žere velký megašroty.“

„Cože? To nejde!“ bránil se Krytol, „ty nemůžeš být rytíř!“

„Proč ne?“

„Protože seš holka.“

„No a?“

„Holka nemůže být rytíř!“

„To je pravda,“ přitakal Rupert – to bylo pro Labelu, jako by jí vrazil dýku do zad, „nemohla bys být třeba benzínová princezna?“

„Jo,“ zachechtal se Krytol, „nebo dieslová lokomotiva.“

„Já ti dám dieslovou lokomotivu!“

Ani nevěděla jak, ale najednou seděla skřetovi na hrudníku, zatímco on se bezmocně svíjel vleže na zemi pod ní.

„Tak co, jsem silná jako rytíř nebo ne?!“

„Na to musíš dokázat nejenom sílu, ale taky odvahu!“ sypal ze sebe přemožený zloun, „uznám, že seš naftový rytíř, když dojdeš do mecholesa a chytíš tam mechoveverku.“

Jestli si myslíte, že mecholes získal své jméno podle toho, že je porostlý mechem, pak jste úplně vedle. To „mech“ je zkratka od „mechanoida“ a jedná se o výsostné území robotů, kam mají všichni ostatní zapovězen vstup.

Po válce strojů a nestrojů, která především díky slavnému vítězství naftových rytířů u Kolomazgradu skončila zcela jednoznačným a drtivým... patem, se obě strany dohodly na rozdělení území. Rebelboti se usídlili ve východní části Techlandie. Aby ukázali, že oni – na rozdíl od těch nestrojů, co svými výfukovými plyny zamořily celý ostrov – dokáží žít v souladu s přírodou, vytvořili zde dokonalou repliku lesa. Byly tu mechanické houby, rozsévající po mechapůdě své mechanické výtrusy. Také mechanické borovice, které každé léto bombardovaly mechazvěř svými mechanickými šiškami. A dokonce i mechoveverky, schraňující v kmenech robodubů mechanické oříšky.

A právě na mechoveverku měla nyní spadeno jedna malá ušatá elfka, která se schovávala v mechohouští a snažila se zaplašit dotěrnou myšlenku, která jí říkala: „Labelo Šňufáčkova, ty seš úplně, ale úplně blbá.“

***

Naštěstí na svoji kořist narazila dřív, než se sama stala kořistí něčeho většího a ozubenějšího. Mechoveverka nehybně seděla na spodní větvi rozložitého robodubu. Labela došla až na dva metry k ní, aniž by zaznamenala jakýkoliv pohyb.

Ona je snad vypnutá, pomyslela si elfka. No co, aspoň to budu mít snažší.

Přiskočila ke stromu a hmátla po kořisti.

Jenže veverka vypnutá nebyla. Ve chvíli, kdy se po ní natáhly dvě cizí ruce, bleskurychle zareagovala. Odrazila se od větve, skočila překvapené predátorce na hlavu, zatančila krátkou krokovou variací, udělala výsměšné „KUKU“, zanechala za sebou několik mechobobků a zmizela v listí.

Labele chvíli trvalo, než se vzpamatovala z šoku. Až když si vyklepala mechobobky z vlasů, došlo jí... „Kuku?“ otočila se směrem, kudy její přemožitelka zmizela, „jaký kuku? Co je to za blbost? Odkdy dělají veverky kuku?“

Jako v odpověď se z houští, v němž předtím zmizela, vynořila hlava veverky a udělala na ni znovu zcela zřetelné: „KUKU!“

Labela nemeškala a vrhla se po své znovuobjevené kořisti. Nedosáhla však ničeho jiného než spousty šrámu na rukách a obličeji. Znáte tu bolest, když omylem vběhnete do trní? Tak si asi dokážete představit, jak bolí robotrní.

Hrdinná naftová rytířka se však nevzdávala. Pofoukala si rány na rukou a pohladila škrábance na obličejích a pokračovala v honu na vykutáleného hlodavce.

Když svoji kořist znovu uviděla, ta seděla v klidu na větvi a zřejmě si užívala oběda. V packách držela mechooříšek a cpala si jej do pusy. Nutno říct, že pusy měla oříšků nejspíš úplně plnou, protože ta byla tak nafouklá, že spíš než jako tlama veverky vypadala jako zobák pelikána.

Poučena předchozími nezdary, lovkyně se tentokrát rozhodla přiblížit nenápadně, potichu zezadu. Jenže mecholes ji zradil. Někde za jejími zády zakřičel robotpák, mechoveverka se za zvukem otočila, spatřila elfku... a spustila palbu.

Něco takového Labela v životě nezažila. Rychlosti, s níž mechoveverka vypouštěla z úst jeden mechoořech za druhým, se mohl rovnat leda Ozubejdův rozsévač semen, legendární secí stroj, který již vylidnil nejednu vesnici. A přesnost, s níž jeden mecholískáč za druhým neomylně nacházel dívčinu hlavu, by mohl závidět kdejaký elfí lučištník.

Do houští to teď zalomila zcela dobrovolně. Robotrny nebyly nic proti přesné palbě mechanické ořechožroutky.

Pokud si myslíte, že po takovém výprasku elfka musela od svého záměru upustit a jít s nepořízenou domů, mylíte se. Možná měla velké uši a hloupé jméno, ale rozhodně neměla ve zvyku se vzdávat. Navíc byla na veverku tak dopálená, že teď už nešlo jen o nějakou hloupou hru se skřetími bratry, teď to bylo osobní!

Najít zrzavou uličnici jí netrvalo dlouho. Tentokrát odpočívala u díry ve stromu, který zřejmě používala jako svoje doupě. Moment překvapení se ovšem Labele opět nepovedl. Stoupla na mechoklacek, ten praskl a vydal zvuk, jako když bouchne petrolejka. Veverka okamžitě zareagovala a vběhla do doupěte.

„A mám tě!“ vykřikla Labela nadšeně a přiběhla ke stromu. Tyhle díry nebývají hluboké. A hlavně: Nebývá z nich úniku.

Přesvědčená, že hlodavce konečně dostala, strčila ruku dovnitř.

Ta bolest! Jako by její kůži projelo tisíc žihadel!

Vytáhla ruku a pochopila, že její kůži opravdu tisíc žihadel projelo. Tohle nebylo doupě veverky. V té dutině muselo být hnízdo tetovacích mechovčel, které se na ni s tou zlotřilou hlodavčicí domluvily. Na ruce, kterou vytáhla, se teď totiž rýsovala zasychajícím inkoustem dokonale vyvedená silueta veverky.

Odněkud z koruny stromu se ozvalo posměšné „KUKU“.

Tohle už bylo na dívku moc. Možná měla odvalu naftového rytíře, ale pořád byla malé dítě. A poté, co byla pohmožděna salvou mechoořechů, poškrábána hromadou robotrnů, potetována mechovčelami a hlavně třikrát zesměšněna nějakým pitomým mechohlodavcem, už neměla sílu dál bojovat. Sedla si na zem a začala plakat.

***

„Proč brečíš?“ ozvalo se odněkud svrchu, „já myslela, že si hrajeme.“

Labela zvedla uplakané oči a spatřila na větvi nad sebou svoji sokyni. „Ty... ty umíš mluvit?“

„Jistě, že umím mluvit. Jsem snad mechoveverka, ne?“

„Já... já nevěděla, že mechoveverky mluví.“

„Samozřejmě! Říká se, že máme inteligenci jako desetileté dítě. Ale osobně to považuji za urážku. Když jsem viděla dvanáctiletý lidský paka, jak zkouší vypočítat rovnici o dvou neznámých, musela jsem se smát, jak jim to nešlo. Já to měla vyřešeno do minuty.“

„Já jsem asi taky pěkně hloupá, vidíš? Jak jsem ti na všechno skočila.“

„Co blázníš? Vždyť jsme si hráli. Bylo to super. S tím tetováním jsem to teda možná přehnala, ale je pěkný, ne?“

„Ale jo, moc pěkný,“ povzdechla si Labela a osušila slzy, „ale já jsem si nepřišla hrát, chtěla jsem tě ulovit. Teda...“ rychle upřesnila, „ne ti ublížit. Jen tě chytit, abych tě ukázala kamarádům.“

Mechoveverka jí skočila na koleno a podívala se do jejích uplakaných očí: „Proč bys takovou blbost dělala?“

„No, víš, oni to jsou dva bráchové a jeden z nich si mě pořád dobírá a říká mi, že mám velký uši a směje se mi kvůli jménu...“

„To nezní moc jako kamarád.“

„No, to ne, ale jeho brácha je. A já jim chtěla ukázat, že jsem odvážná. A pak Krytol, ten ošklivější, mi řekl, ať to dokážu...“ zase se rozplakala.

„Ale ty *jsi* odvážná. Jít sama do mecholesa, to je důkaz sám o sobě. Na to nemusíš lovit mechozvířata. A kromě toho, jestli myslíš, že máš velký uši, tak se povívej na mě. Já mám takový plachťáky, že bych na ně mohla chytat zkušební vysílání z Radiolyzu.“

To Labelu rozesmálo. „No jo,“ odpověděla, „jenže ty *jsi* veverka, ty *máš* mít velký uši!“

„No a ty *jsi* zas elfka.“

„Nikdo z mojí rodiny ale takové uši nemá.“

„A nejsou náhodou všichni starší než ty?“

„Jsou.“

„Moje milá elfko, copak ti nikdo neřekl, že všechny elfí děti mají velké uši a postupně do nich dorůstají?“

„Ne... já jsem nikdy doma o uších nemluvila.“

„Stará známá písnička. Dokud se snažíš svoje nedostatky skrývat a stydíš se za ně, nikdy nezjistíš, jestli to opravdu nedostatky jsou. A i kdyby byly, právě tyhle nedostatky tě dělají jedinečnou. Copak bys chtěla, aby všichni vypadali stejně?“

„Všichni ne. Jenom já bych mohla vypadat trochu líp...“

„Každý, kdo ti chce ublížit, si na tobě najde něco, za co si tě dobírat. Kdybys neměla větší uši, budou si z tebe dělat legraci, že máš jedno oko výš než druhé.“

„Já mám jedno oko výš než druhé?“ zhrzila se Labela.

„Ale ne,“ veverka se plácla tlapkou do čela, „tohle je marný. Dokud si nezačneš sama sebe vážit, bude to jako mluvit do robodubu.“

„O mě tady nejde. Ať si o sobě budu myslet cokoliv, Krytol vždycky najde něco, za co se mi smát.“

„Když si ze svých nedostatků sama začneš dělat legraci, vezmeš municí všem, kteří by to dělali místo tebe.“

„Jako třeba ty před chvílí s těma ušima a vysíláním?“

„Přesně tak. I kdybys mě chtěla zranit, s ušima už bys to nezkoušela, protože víš, že mě to netrápí.“

„Když tohle je proti Krytolovi k ničemu. On si prostě jen vymyslí něco jiného.“

„Víš co? Já myslím, že se s tebou půjdu na toho Krytola podívat.“

***

Když Labela přišla zpět, bráchové si zřejmě stále ještě hráli na šrotoboty, aspoň podle zvuků, které vydávali.

„To jsou oni,“ zašeptala Labela.

„A který z nich je ten zlý?“

„Přece ten ošklivější.“

„Promiň, ale mně připadají oba oškliví úplně stejně.“

Vtom si bratři příchozí všimli.

„Labelo! Co se ti stalo?“ zeptal se vyděšeně Rupert a přiběhl za ní, „promiň, že jsme tě poslali do toho lesa. Jsi v pořádku?“

„A hele, ušajda Šňufajda,“ zachechtal se Krytol, který došel pomalým krokem za bratrem, „tak co, máš veverka, nebo seš jenom malá ufňukaná elfská břídilka?“

„No tak, nech toho,“ napomenul ho bratr.

„Neměj péči, Prte!“ odpověděl mu Krytol, „slíbila veverka, tak ať se ukáže!“

„Myslím, že už vím, kdo je kdo,“ zašeptala veverka přes pusku plnou mechooříšků a vylezla elfce na rameno. Oba bratři v úžasu otevřeli pusku.

„Týjo, tys ji fakt ulovila!“ vydechl Rupert nadšeně.

„No, ne tak úplně,“ přiznala Labela s úsměvem, „spíš bych řekla, že ona ulovila mě.“

„Tos ale nesplnila úkol,“ vztyčil významně prst Krytol, „bylo jasné řečeno, že...“

„TEĎ!“ zavelela Labela. Veverka spustila palbu.

Zatímco Krytol utíkal před salvou mechoořechů, které neomylně mířily na jeho ušatou skřetí hlavu, Labela se smála, až se za břicho popadala. A smál se i Rupert, což bylo na tom všem úplně nejlepší.

Martin Koláček

<http://martin-kolacek.cz/>

Hra Scratch Wars

<https://scratchwars.com/>